

— Дяволска работа е това!

— Не е дяволска! Човѣшката ржка го прави това!

Нея ношъ дѣдо Танасъ не мигна. Бѣхта си главата. Чуди се. Цѣка съ езикъ. Цѣлиятъ свѣтъ му се стори обърнатъ надолу съ главата.

На сутринята като се дигна и погледна презъ широкия прозорецъ въ двора, какво да види — една нова грамадна машина бѣше се проснала отъ край до край, сжщо като желѣзенъ змей. Около машината трупача докаранитѣ снопи, щѣкаха много хора. Цѣлъ керванъ отъ каруци нахлуха въ двора, натѣпкани до горе съ тежки снопи. Старецътъ не се стѣрпѣ и изкочи.

— Що е туй бре, сине? — попита той задъханъ.

— Вършачка, тате! Не си чувалъ ти за таквозъ нѣщо!

Но нѣмаше време за бавене. Голѣмиятъ синъ по една желѣзна стѣлбичка бързо се качи горе. Отвори нѣкакъвъ капакъ. А дѣдо Танасъ отиде напредъ кдето на една желѣзна коруба бѣха окачени нѣкакви збчати колелета, а за едно лѣскаво колело бѣше стѣгнатъ широкъ коженъ каишъ. Дѣдо Танасъ като пиянъ се клатѣше около непознатата машина, пипаше я съ ржка, надничаше вжтре, но не бѣ за много, защото подиръ малко свирката писна.

— Готово! — извика единъ дебелъ мжжки гласъ.

Голѣмото колело се завъртѣ лудо. Плѣзна каишътъ по него. Затракаха збчатитѣ колела. Презъ кумина хврѣкнаха червени искри.

— Стойте бре, хора, — извика тогава като лудъ дѣдо Танасъ! — ще запалите снопитѣ! Стойте бре!

Но никой не го чу. Машината като гладна мечка лапаше снопъ следъ снопъ. Окаченитѣ чували започнаха да треператъ и да се пълнятъ. Жълтата слама се плѣзна по една дѣска.

Тогава дѣдо Танасъ се спрѣ, свали овчия си калпакъ, избърса си потъта отъ очитѣ, погледна ту хората, които бѣха се накачили горе, ту машината която ревъше срѣдъ двора, па отстѣпи уплашено назадъ, като